

на Филологическия факултет (1994–1995), зам.-ректор по Международно и вътрешно сътрудничество (1995–1999).

Научните ѝ интереси са в областта на старобългарската литература, българо-руските и българо-сръбските литературни връзки през Средновековието, Търновската книжовна школа в развитието на старославянските литератури.

Автор е на 6 книги и на над 100 студии, статии и научни съобщения. Има многобройни участия с доклади в национални и международни научни конференции в областта на старобългаристиката и палеославистиката. От 1981 до 2005 г. е публикувала следните книги: **Киприан. Старобългарски и староруски книжовник.** С., Наука и изкуство, 1981, 225 с.; **Житие на Стефан Дечански от Григорий Цамблак.** С., БАН, 1983. 327 с. (в съавт. с А. Давидов, Г. Данчев, П. Ковачева, Т. Генчева); **Пеньо Русев. Биобиблиография.** В. Търново, 1984, 170 с.; **Словото на Григорий Цамблак за митрополит Киприан.** В. Търново, ПИК, 1995, 125 с.; **Аджарски книжовници – илюстратори от XVII век.** В. Търново, Абагар, 1998, 128 с.; **Григорий Цамблак и българските литературни традиции в Източна Европа XV-XVII в.** В. Търново, Веста, 2004. 575 с.

Доцент ЦЕНКА НИКОЛОВА ИВАНОВА

е завършила *Славянска филология* (сръбски и хърватски език и литература, български език и литература) в Софийския университет “Св. Кл. Охридски” (1981). На работа е във Великотърновския университет от 1987 г. като асистент по сравнително славянско езиковедство. Защитава докторска дисертация през 2002 г. на тема: “*Българско-сръбски книжовноезикови връзки през Възраждането. Аспекти на езиковата стандартизация в балканославянския ареал*”, издадена под заглавие “*Щрихи към Балканския Вавилон (Българско-сръбски книжовноезикови връзки XVIII–XIX век)*” (В. Търново, 2003). Присъдено ѝ е научно звание “доцент” (2005 г.) по научната специалност Славянски езици (Южнославянски езикови взаимоотношения).

“Близки и различни. Южнославянски езикови проекции”, Велико Търново, 2004 (244 с.). Книгата е опит за представяне на отношенията между езиците в южнославянския ареал в една по-широка проекция – езиково типологическа, социо- и психолингвистична, културологична. Поставени са следните акценти: южнославянските езици и култури в общославянски и в европейски контекст; представата за степента на близост и отдалеченост и изобщо за *другия*, езиково и ареално близкия; високата степен на генетично родство и степените на близост и отдалеченост между структурите на южнославянските езици в минали и в съвременни периоди; преходите и границите между близките езици и езиковата самоидентификация; историческите променливи на книжовноезиковия статус; книжовноезикова дивергенция и лексико-семантични отношения; синдромът на малките разлики и фоновите знания като фактор за разбирането на другия; българският език в друга (сръбска) близкородствена езикова среда; разнообразни прояви на взаимодействие при близкородствени езици със специфичен общ и индивидуализиращ профил, каквито са южнославянските.

Доцент **СВЕТЛОЗАР МЕТОДИЕВ ВЛАЙКОВ** е роден през 1955 г. в гр. Русе. Завършил е Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий”, специалност Руска филология. Постъпил е на работа в същия университет през 1983 г. като асистент към катедра “Руски език”. Има над 25 публикации в областта на историята на руския и българския език. Научните му интереси са в областта на историческата фразеология и диахронната културология.

През 2000 г. защитава докторска дисертация на тема “Постоянните сравнения в староруския и старобългарския език (IX/XI – XIV в.). Аспекти на същностната им характеристика”.

През м. май 2005 г. е избран за редовен доцент към катедра “Руски език” по специалността – Славянски езици (история на руския книжовен език).